

ШКОЛСКИ ЛИСТЪ.

Одъ овога листа излазе свакога месеца по четири броя. —
Цена му е на год. 4 ф. на по године 2 ф. на четвртъ год. 1 ф. а вр

БРОЙ 21. У Новоме Саду, 7. Юнія 1861. **ГОД IV.**

— Канонъ ускршній.

(Свршетакъ.)

Пѣсна девеша.

Другишъ вопѣшае благодатнѣи: чистаа дѣво радѣй-
са, и пакѣ реку радѣйса, твой сынъ воскресѣ тридне-
венъ ѿ гроба, и мертвыи въздвигнувъи, людѣе кесе-
литеса.

Анѣо говораше блаженой Дѣви Маріи: О дѣво
чиста радуи се, и опетъ велимъ радуи се; твой сынъ
воскресѣ треѣи данъ изъ гроба, онъ е кой мртве по-
диже, кой мртве оживи, кой грешне людѣе опрости
одъ клетве. За то вы люди веселите се.

свѣтиса, свѣтиса новыи Іерусалиме. — Свѣтли
се, свѣтли се новыи Іерусалиме.

Слава бо Господна на тебѣ возсіа, — ерѣ сла-
ва Господня на теби засіа (види: Ісаи глава 60, и
62.)

ликѣи нынѣ и веселиса сіише, — ликуи, уклица-
вай сада и весели се Сіоне, цркви божиа.

Ты же чистаа краснѣса Богородице ѿ востани
рождества твоегѣ. — А ты пречистаа Богородице кра-
суи се, дичи се; што е сынъ твой воскресео.

ѿ божественнагѣ ѿ любезнагѣ ѿ сладчайшагѣ
твоегѣ гласа! съ нами бо неложнѣ шѣщалса еси бы-
ти до скончаниа вѣка Хрїсте. — О божїва, о мило-
га, о сладкога твогѣ гласа! ерѣ си се истинито о

беѡао да ѡпешъ съ нама быти де свршетка света Христе. (Мат. глава последня, стихъ последний).

егоже вѣрній оутвержденіе надежды имѡще, радѡемса. — когѡа имаюѡи као потврѣенъ надежде, мы вѣрни люди радуемо се.

Ѱ пасѡа веліа и свѡщеннѣйшаа Христе! О Христе пасѡа велика и найсветліа.

ш мѡдросте, и слоке Божій и сило, — о ты кои си мудрость, речъ, и снага божія.

подавай намъ намъ истѣе тебе причащатиса, въ некерченѣмъ дни царствіа твоегѡ. — дай намъ, допусти намъ, да се истоветно тебе причешѡуемо, да тебе самога приобштавамо се, да съ тобомъ самымъ у заедниці будемо у дану кои нема вечера, у вечноме времену твога царства; у царству твоѡе коѡ неѣе имати края.

С в ѣ ш и л е н ъ.

Плотію оуснѡвъз ико мертвъ царю и Господи, триднекенъ воскресъ еси. — Тѣломъ заснавши као мртавъ, царе и госпѡде, треѣій данъ воскреснуо си.

Адама коздвигъ Ѱ тли, — Адама подигавши изъ трулежа, изъ пропадливѡсти; чѡвечество подигавши изъ грѡха.

и оупраздникъ смѣрть, — и укинувши, уништивши смѣрть.

пасѡа нетлѣнїа, мїра спасенїе. — пасѡа непропадливѡсти, спасенїе е свѣта; — твоѡе воскресенїе дало е спасенїе цѣломе свѣту.

Хвалишне стихире. *)

Поемъ твою Христе спасителнѡю страсть, и славимъ твоѡе воскресенїе. — Пѣсама прославляѡ Христе твоѡе

*) Оѡе чѡтири стихире само се први данъ уекрса пою, а после се уместо нѣи, као и на вечерню узимаю стихире одъ 2, 3, 4, 5 и 8. гласа, сваки данъ друге.

спасително страдаѣ, и славимо твое воскресеніе.

Крестъ претерпѣвый и смерть оупраздниковый и воскресный изъ мертвыхъ, умири нашъ жизнь, Господи, яко единъ всесиленъ. — О ты господи, кои си крестъ претрпѣи, и смерть укинуо, и воскреснуо изъ мртвыхъ умири нашъ животъ као свесиланъ.

Ада плѣниковый, и человекъ воскресивый воскресеніемъ твоимъ Христе, сподоби ны чистымъ сердцемъ тебе пѣти и славити. — О Христе, кои си пакао плѣнио, и човека ускренуо, воскресио, подигао изъ мртвыхъ, твоимъ воскресеніемъ, — молимо ти се удостои насъ да чистимъ ердцемъ тебе пѣвамо и славимо.

Боголѣпно твое снисхожденіе славаще; поемъ тѣ Христе. — Богу приличну твою снисходительность, благодать, славеѣи пѣниемъ, славимо тебе Христе,

родилса еси ѿ дѣвы и неразлѣченъ былъ еси ѿ Отца. — Ты си се родио одъ дѣве, и ниси се разлучио одъ Бога отца; постао си человекомъ, а ниси престао Богъ быти.

пострадалъ еси яко человекъ и колену претерпѣлъ еси крестъ: — пострадао си као человекъ и свовольно си претрпѣи крестъ, распетив.

воскреслъ еси ѿ гроба, яко ѿ чертога произшедъ, до спасеши мѣръ, — воскреснуо си изъ гроба, као изъ палате произишавши, да спасешъ овай светъ,

Господи слава тебѣ, — Господе слава теби.

* * *

1. Да воскреснетъ Богъ и расточатса врази егъ. — Да устане Богъ, и да се разаспу неприятельи нѣгови. *)

Пасха свѣщенная намъ днесъ показаса, пасха нова скатаа, пасха таинственная. — Пасха освеѣена

*) Псал. 64.

нама се данасъ показала, пасха нова и света, пасха тайне пуна (коіой бѣше само предсказаніе, слика и сѣнка, она старозавѣтна пасха)

пасха всечестна, пасха Христовъ избавитель, пасха непорочна; — пасха частна, пасха, коя е самъ Христовъ избавитель, пасха безъ мане.

пасха велика, пасха вѣрныхъ, — пасха велика, пасха вѣрныхъ христіана,

пасха двѣри райскія намъ ѿверзающа. — пасха, коя врата райска нама отвара,

пасха свѣтъ освѣщающа вѣрныхъ. — пасха коя све вѣрне освѣтуе.

2. Ико исчезаетъ дымъ, да исчезнѣтъ. — Као што нестане дыма, тако нека и нѣи, т. е. грешника, неприятели божіихъ, нестане.

Приидите ѿ видѣнія жены благовѣстницы. — Одите одъ виѣненя жене проповѣднице благе вѣсти; Одите мирносице, кое сте прве видиле Христа после воскресенія, и одъ нѣга добише налогъ да обявляютъ нѣгово воскресеніе.

и сіи нѣ рците: — и рците Сіону, рците вѣрнимъ людемъ, — цркви,

прими ѿ насъ радости благовѣщенія воскресенія Христова. — Прими одъ насъ радость благе вѣсти да е Христовъ воскресао; прими одъ насъ радостанъ гласъ о томъ да е Христовъ воскресао.

красійса, ликій и радійса Іерусалиме, царя Христа оузрѣвъ изъ гроба, яко жениха происходяща. — дичи се, усклицавай и радуи се Брусалиме, кои си првый угледао царя Христа, где изъ гроба побѣдоносно изилази.

3. Тако да погибнѣтъ грѣшници ѿ лица Божія, а праведници да возвеселятса. — Тако да пропадну, да се изгубе грешници, да ихъ нестане испредъ лица Божіега, а праведници да се развеселе.

Мирносицы жены, оутре глвоку представша гробу живодавца, шбрктоша Ангела на камени сѣдѣща, — жене мирносице, у ютру рано дошавше на гробу онога кои животъ дае, нашоше Ангела, кои на камену сеѣшаше.

и той прокѣшавъ имъ сице глаголаше: — и овайт. е. Анѣо проговоривши имъ овако говораше: что ищите живаго съ мертвыми? — шта тражите живога съ мртвима?

что плачете нетлѣннаго во тли; — шта оплакуете онога кои неможе изтрунути на месту трулежи, на гробу?

шѣдше проповѣдите оученикомъ егш. — идите, на приповедите ученицима Иисусовыма. То е анѣо мирносицама рекао. (види Евангеліе отъ Мат. гл. послѣдня.)

4. Сей день егоже соткори Господь возрадѣмса и возвеселимса конь. — Ово е данъ когъ е створио (и одликовао) Господь, радуймо се и веселимо се у тай данъ.

Пасха краснаа, пасха, Господна пасха, — пасха мѣна, пасха, пасха, господня;

пасха всечестнаа намъ возсіа, — пасха еасвимъ частна нама засія,

пасха, радости другъ друга швимемъ, — пасха е данасъ, зато съ радощю еданъ другога загрлимо.

ш пасха избавленіе скорби! — О пасха, ты си намъ мзбавленъ одъ туге,

ибо изъ гроба днесъ іако ш чертога возсіавъ Хрістосъ, жены радости исполни глагола: проповѣдите апостолшмъ. — ербо Хрістосъ данасъ изъ гроба, као изъ славне дворане изишавши, обрадозао е жене мирносице говореѣи имъ: приповедите о момъ воскресенію апостолима.

5. Воскресенїа день, и проскѣтимса торжествомъ. Данасъ в ускрєъ, и просветимо се свеѣаношѣу; светкуймо га радуѣи се, бога славеѣи и добра дела чинеѣи, а не частеѣи се, опїяюѣи се, и безчестеѣи съ тымъ праздникъ овай.

и дрѣгъ дрѣга шемемъ, — и еданъ другогъ загрлимо.

(Стари в Христянски обичай, да се сви люди о ускрєу на ютреню любе. Обичай овай у Русїи држи се найсветїе. И кодъ насъ се на тай данъ, башъ кадъ се ово пов у олтару любе свештеницы. То быва у знакъ слоге и братске любави, коя треба да меѣу правымъ христіянима влада).

рцемъ, братїе, и ненавидящымъ насъ. — рецимо браѣо, назовимо браѣомъ и оне кои на насъ мрзе.

простимъ вса воскресенїемъ — опростимо све увреде, опростимо свима кои су насъ увредили, за то, што в данасъ ускрєъ.

и такъ козопїемъ: — и тако, кадъ смо се са свима измирили и опростили, онда запоймо:

Хрїстосъ воскресє из мертвыхъ, — Хрїтосъ воскресє изъ мртвыхъ, оживи, устаде изъ гроба.

смертію смерть попралъ, — смрѣу своїомъ самрть погази, сатре, уништи, победи ю.

и сѣщымъ во гробѣхъ жикотъ дарокавъ. — и онима што су у гробовима, што су помрли, животъ дарова, даде животъ вѣчный. Хрїтосъ ѣе све мртве воскресити у данъ обштега воскресенїя и датѣ имъ животъ вечный по заслуги нѣиовыхъ дела, коя су они овде на земљи за живота свога учинили.

Учительска питања.

О п а ж њ и.

(Свршетакъ.)

При изазиваню деце на одговоръ, има учитель највећма на непажљиву децу мотрити, и њи изазивати. Прави учитель башъ ову децу и вреба и на њи највећма навалюе, те само тимъ учини, да увекъ сви као запети стое.

И похвалѣванѣмъ и награђиванѣмъ пажљиве, а укореванѣмъ непажљиве, даю се деца на пажњу побудити.

Деца се наведу на већу пажњу, кадъ се у обичај уведе, да све у школи чувено и кодъ куће своимъ родитељма и стариима казую; тога ради би валяло, да се учительи са овима у споразумленѣ ставе, да ови одма чимъ е дете изъ школе дошло, препитую и преслушаю, шта е у школи чуло и научило.

При предаваню мора учитель непрестанце око на деци имати, нипошто се тако незабунити да невиди, шта деца раде, дал' пазе или не, еръ чимъ деца опазе, да онъ на њи непази, неће ни ова на њга.

При предаваню треба учитель на сгодномъ месту да седи или стои, одкуда ће и онъ сву децу, и сва деца њга видити, онда ће и већма пазити; еръ ако онъ њи негледа, неће ни они на њга да пазе.

Чимъ се непажня на деци примети, валя одма са предаванѣмъ застати, ућутати, и деца ће се одма пробудити или тргнути: или валя тише почети говорити, и на то ће се непажљива и немарна одма тргнути. Уобште валя се одъ сувише ясногъ говора и виканя при предаваню чувати, виканѣ заглуе децу, и наведе на непажњу, іошъ ако е подеднако, као оно у воде-

ниці, онда ихъ и успава. На тихъ говоръ деца увекъ бољ пазе.

Опази л' се непажња на многој деци, онда валя узроке потражити, те ту помоћи. Узроци могу бити окомъ горенаведенихъ јошъ неки на школи, на деци, или на учителю самомъ.

Школа треба да е тако удешена, да на нъој ништа нема, што би пажню деце на се навлачило, и тимъ одъ пажњѣ на предавани предметъ одвраћало; а ако се што таковогъ деси, то валя одма съ очию деце уклонити; тако су све нове деци јошъ непознате по дуваровима навешане иконе, мапе или друге ствари. Каднадъ е ситница, што децу забуни, една зјура мува, золь, пчела, лептиръ, бубица, или по дувару милећи паукъ. Найгоре е, ако су прозори тако низки, да деца свакогъ и свашто путемъ мимо школе пролазећегъ опасити могу; овуда е непрестано по штогодъ друго и ново. Иконе, мапе, табле и остале у школи на дувару висеће ствари које деца непознаю, валя у орману држати, и кадъ које треба изнети, на кадъ е казано, и деца е познаю, онда може висећи остати, другчје нивако. Низке проворе валя застрти, или у нъи оздо она непровидна стакла ударити, да деца немогу напољ видити; и уобште треба школу тако удесити, да деца немаю шта друго у нъој гледати, онда ће учителя самогъ, и тимъ ће већма пазити.

Кадкадъ е непажњи криво тесно или незгодно седењѣ, или седењѣ у сувише топлемъ или мокромъ оделу, у сувише врелимъ собама и т. д. и на ово се има пазити, и колко е могућно помагати.

На деци е кривица само немарња и блесанъ; ту мора учитель непрестано будити; а сваки остали немиръ и несташлукъ, шапутанъ, шушканъ, игранъ ногама или рукама, освртанъ, или занимањѣ са којомъ у школу увешеномъ играчкомъ и т. д. ние толико де-

чия, колко в учителѣва кривица, са напуштани и немарнѣ или съ невештине. Кои учителъ одма съ почетка децу незаузда, и одма на прве онажене немире, несташлуке и непажню незапне и строгъ се не покаже, да деца одма съ почетка сазнаю, да онъ на пажню строго држи, и ню одъ свакогъ безъ разлике као прву и најважниюшколску дужность изискуе, те одма ихъ с почетка на то непривикне, него ихъ у непажню напусти, онъ ће после триста сиясета съ нѣма имати. Немиръ се мора уталожити, и миръ и тишина извести ма што коштало, еръ докъ овогъ ние, неможе ни пажнѣ бити, и ту е узалудъ предаванѣ започиняти.

Окромъ ове немарнѣ и напуштани деце може учителъ јошъ и другие, дечнѣю непажнѣи кривъ бити. Има по неки учителъ обичай при предаваню овамо онамо по школи мутити и тумарати, или седећи на столицѣ незнаюћи люляти се, ногама или рукама тактѣ давати, руке разбацивати, прете ломити, носъ копати, зубе чачкати, нокте грискати, или бурмутицу превртати, перомъ или плайвазомъ о столъ куцкати, лењвиромъ люляти, кнѣигу отварати и затварати, наочаре смицати и натицати, мараму у шакама плести или гужвати, или ма кой други неваљали обичай, на кое све деца гледе, и кое ихъ толико забунуе, да више на ово пазе, него на нѣговъ говоръ.

Било кое му драго узрокъ непажнѣ, мора се тай одклонити, то е увекъ прво и најглавниѣ средство противу непажнѣ; пакъ овда се јошъ може и по неко следуюће средство употребити: нека сва деца устану и на часацъ постое; или нека два триредъ на команду устану, постое, и седну, пакъ опетъ устану; или нека кою гимнастичну игру начине, коя се на месту начинити даде; или нека едну маю песмицу однос, и т. д. то ће ихъ поново оживити, и съ новомъ ће вољомъ пазити.

Санљива деца нека или у скамии, или на средъ школе стое; а више пута съ немира и несташлука о-
поминяно валя после јошъ строжије каштиговати, по-
сле школе у школи задржати, да лекцију ту научити
или кои устменъ иль писменъ задатакъ ту израдити
мора.

Свето писмо.

Свето писмо е божи дописъ людма. Кадъ би ты начелникъ званија когъ био, и одъ когъ свогъ мирскогъ старешине писмо какво добио, бил' могао мирногъ сна имати, докъ неби писмо отворио и прочитао, да видишъ, шта ти старешина пише? А заръ можешъ равнодушанъ и немаранъ бити, према ономъ писму, које намъ е одъ Бога, Господа неба и земљъ дато!

Свето писмо премашуе далеко све науке и сва званија. У нѣму е еванђелие чисте истине, које насъ небесномъ отцу позива. Оно одвраћа срце и мисао читателя одъ ови ништави земњи ствари, и подиже ихъ къ вишемъ душевномъ раду и радованю. Са своимъ теже понятнимъ местима занима најбистрие и најснажније духове и умове, а са своима сладкимъ речма забавља и весели, крепи и облагорођава и најслабије. Што га ко чешће узчита, све већма ће га волети, и сваки ће му се тимъ већма радовати, што више о нѣму размишљао буде. Нѣга разуме и ненаучени, а наученомъ е увекъ ново. Са ове чисте и безазлене простоте езика нѣговогъ, чита га сваки лакъ; а са онимъ вишимъ мислима свои речи подиже свакога, и приводи къ савршенству.

Узимљи га дакле са страхопочитанѣмъ у руке, ерѣ в у нѣму речъ божия написана. Кои немаше вође на опасномъ путу живота, кои немаше утехе у горкимъ неволяма, и кои немаше помоћника у последнима часима своимъ, нѣма в свето писмо било вођа утеха и помоћникъ. Свето писмо в майка, што еву правоверну децу свою рани и пои, докъ недоспеу до зрелиегъ века вишега и лепшегъ живота.

Р о б њ.

Еданъ црнацъ робъ допаде се и омили са свогъ владаня господару свомъ тако, да му се овай у све-му повераваше. Господаръ овай затреба едаредъ више робова, и оде на вашаръ, алъ поведе и овога собомъ, и заповеди му, да онъ бира, и да онаке избере, о којима мисли, да ће ваљани бити. Овай учини то, али при полазку съ вашара, опази међу робовима јошъ и еднога старца, и рече господару: купи јошъ и овога. А зашто тогъ старца? упита га господаръ. Зато, купи га само. Господаръ пристане, ма да овай врло старъ и врло слабъ бияше, и врло се малою помоћи одъ нѣга надаше.

После некогъ времена разболесе старацъ овай врло јако. Црнацъ онай неговаше га и почитоваше као свога рођеногъ отца, тако, да и господару то у очи падати поче. „Шта имашъ то толико са тимъ старцемъ, — упита га едаредъ господаръ, — те си тако забринутъ за нѣмъ; да ние то отацъ твой?“ Ние господару отацъ, одговори овай. „Или ти в сродникъ кои?“ „Ние ни сродникъ.“ „Ние ли приятель кои?“ „Ние ни приятель.“ „А да ко ти в онъ?“ „Мой неприятель, онъ ме в, докъ самъ јошъ дететомъ био,

одъ мой родителя украо, и у роблъ продао; али я самъ у св. писму християнскомъ читао, гди пише: люби и неприятеля своего, и ако га гладна нађешъ нарани га, ако жедна напои га, врѣ сви сте деца едного отца небесногъ.

Речи ове господара тако тронуше, да му готове бяху сузе одъ очию поки, и онъ оба ова роба пригрли и полюби, те онога као своего рођеногъ отца, а овога као рођена брата уза се задржа.

Царско воспитанѣ деце.

Царъ Лазаръ примораваше строго децу свою на ученѣ. Томе беше неки дворяни врло противни, и едaredь му рекоше, да царевиче валя на ловъ и яшенѣ и друге коньичке и войничке послове и терете прво приучавати; на ково имъ овако одговори: научиће лако и сама одъ себе, како се конь яше и зецеви ви-яю, као што то и сви безъ науке знате; али како се богоугодно живити, християнски земљомъ и людма владати, и свой народъ сретанѣ начинити има, то се не научи само одъ себе, већъ де томъ нужно и мени и мојой деци, окромъ Божие милости и живого советеногъ труда јошъ и науке мудри люди и мудри књига.

Кукавица.

Кукавица, коя се само као гостъ преко лета кодъ насъ бави, служи намъ за примеръ найугледнии, како се промисао Божи за све стара, па ма и кукавчадъ било.

Кукавица неноси као остале тице сваки данъ, него свако 8 или 10 дана по едно яе; додъ би пуно гвиз-

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

до надела, требало би више недеља; зато ихъ неможе сама ни лећи, него ихъ носи у гнѣзда други мали тичица, едно овде друго онде; а ове тичице не само да та туђа ја међу своима трпе и нѣи излежу, него и ову сирочадъ драговољно одранюю. Јошъ да ѿ коме видети, кадъ то кукавче одрасте, те изъ гнѣзда одлети, а јошъ се само ранити неможе, пакъ се гдегодъ на грани одъ глади дерати стане, да ѿ онда коме видети, како се све ситније тичице изъ оне целе околине узбуне, пакъ томъ сирочету рану доносе, стои ихъ ягма око нѣга, одудъ му една пружа муву, одунудъ друга лептира, една бубу, друга црва, са сви страна га облеђу, незна кукавацъ којој пре да се окрене, читаво што око нѣга се отимлю, и свака цвркуће одъ радости, ди му ѿ ране донела, сироче неможе довољно да се снаприма.

Тако бива башъ онај, кои се чини да ѿ свию забораваљнѣ, најдовољније снабдевенѣ, толика ѿ велика Божия милостъ и промисао.

Х в а л и ш а.

Мудри Сади приповеда о себи ово:

Кадъ самъ јошъ дететомъ био, седио самъ едaredъ дуго у ноћъ св. писмо читајући, кадъ моя сва браћа увелико спаваше, и рекнемъ отцу момъ: видишъ сви спаваю, а ја се самъ Богу молимъ; на кое ме остацъ за руву (увати и рекне: Болѣ би) било, да и ты спавашъ, него да се тимъ, што чинишъ, хвалишъ.

Крађа и батине.

Кадъ мудри Зенонъ еднога одъ свои слугу на крађи увати, и нѣга батинати пође, стаде се онај

извинявати говорехи, да онъ то нечини одъ свое во-
лъ, веѣъ да му в судбиномъ суѣено красти; а Зенонъ
му одговори: онда ти в истомъ томъ судбиномъ су-
ѣено и батинанъ бити.

Една рачунска игра.

Замишлѣни брой погодити.

Нека свако дете по еданъ брой, кои ков оѣе се-
би замисли. Онда нека сваки тай брой са 3 мулти-
плицира, и нека къ томъ продукту јошъ 1 дода. За-
тимъ нека сваки јошъ едаредъ тай добиени брой са
3 мултиплицира, и къ томъ продукту онај замишлѣ-
ни брой дода. Садъ нека еданъ по еданъ свой доби-
ени брой казуе, одъ ковага ты само последню цифру,
коя в увекъ 3, оставити имашъ, да ти остане зами-
шлѣни брой.

Н. п. $16 \div 3 = 48 + 1 = 49 \times 3 = 147 = + 16 = 163$,
одбаѣи крайну цифру 3, оставѣти 16.

Н. п. $4 \times 3 = 12 + 1 = 13 \times 3 = 39 + 4 = 43$, одбаѣи
3, оставѣ 4.

Скривалица.

(Една игра за децу у полю)

У овой се игри една оплетена марама сакрива,
и друштво в тражи, пакъ ко в наѣе, онъ нѣомъ о-
стале туче, докъ до определене мете недотрче. Пр-
во се дакле та мета одреди, која има повеѣа бити,
до ков се или на правацъ или у колу трчи. После
стане све друштво на едно сакривено место, да не-

види, где ће онај на кога в редъ, мараму сакрити, кадъ в сакрио, онда све друштво тражи. Ако би далеко одилазили, онај што в сакрио упућуе остале саречми „вода, вода“ у знакъ, да су далеко одъ нѣ; а „ватра ватра“ у знакъ да су близу нѣ. Ко марамунаѣ, тай съ нѣомъ остале до мете вия и по леѣи бие коегъ стигне. После онъ мараму сакрива, и тако иде игра далѣ.

ГГ. Приложници на „фондъ Школскогъ Листа.“

„правымъ подобаетъ похвала.“ Пс. 32-1.

У Перлезу.

ГГ. Данило Стаићъ прота изъ Вел. Бечкерека 2 фор., Андр. Јовановићъ парохъ изъ Леополдова 1 фор., Милутинъ Јовановићъ пар. изъ Фаркаждина 2 фор., Јованъ Арсеновићъ пар. изъ Перлеза 1 фор. 20 н., Вас. Женарошъ пар. изъ Баранде 2 фор., Марко Радосављвићъ пар. изъ Перлеза 1 фор., 40 нов., Ђорђе Момировићъ капетанъ у пенсии 1 фор., Јованъ Андреићъ поручикъ 1 фор., Конст. Константиновићъ парохъ изъ Перлеза 2 фор. 10 н., Стеванъ Радойчићъ трг. 1 фор., Игњатъ Јанковићъ трг. 1 фор., Марко Стефановићъ трг. 2 фор., Мих. Стояновићъ трг. 1 фор., Ђирило Ивковићъ аренд. 1 фор., Тома Ивковићъ аренд. 1 фор., Тима Закићъ угоститель 1 фор., Дим. Живановићъ стражмештаръ 1 фор., Аксентие Кикиръ учитель 1 ф., Аксентие Данкуцъ учит. изъ Фаркаждина 1 фор., Ђѣта Мишковићъ шумаръ 1 фор., еданъ Родолюбъ 5 фор., родолюбиве госпође: Теофана Бекића 4 фор., Ђлисавета Георгиевића 2 фор., Ана Константиновића 2 фор., Ана Илића 1 фор., Милица Јовановића 1 фор. 50. и за кћеръ Катарину 50 нов., Јулијана Радосављвића 1 фор., Евица Јвковића 1 ф., Милица Дадуцова 1 фор. —

У В. С. Миклошу

Чистъ приходъ одъ србскогъ бала 18. фебр. т. г. држаногъ поклонѣнъ в фонду Школскога Листа и износи 64 фор. а. вр.

Изъ Мишровице.

Г.Г. — Урошъ Милутиновићъ Протопресвитеръ 5. фор. — Мирковаћъ, парохъ 1. фор. — Иоаннъ Николићъ, парохъ 1. фор. — Павао Борићъ, капеланъ 1. фор. — Иоаннъ Поповићъ 5. фор. — Ђорђе Костићъ 2. фор. — Вас. Јанковићъ 1. фор. — Михаилъ Бакмазъ 2. фор. — Милошъ Бакмазъ 2. фор. — Павао Панаотовићъ 2. фор. — Ник. Костићъ 1. фор. — Алекс. Крстоношићъ 1. фор. — Миланъ Крайчиновићъ 1. фор. — Димитр. Поповићъ 1. фор. — Софрон. Дробацъ 1. фор. — Стефанъ Кулићъ 1. фор. — Андр. Василићъ 50. новч. — Живанъ Игњатовићъ 50. новч. — Петаръ Кулићъ 1. фор. — Гавр. Животинъ Учитель 40. новч. Стефанъ Адамовићъ 1. фор. — и еданъ непознати Родолюбъ 2. фор.

У Маршанци.

Г.Г. — Андр. Георгиевићъ школски надзиратель 2 ф., Андр. Георгиевићъ млађи трг. 1 фор., Адамъ Георгиевићъ сапуница 1 фор., Јованъ Георгиевићъ трговацъ 1 ф., — Игњатъ Арсенијевићъ учитель у Бингули 2 фор.

Съ 25. бр. о. г. принуђени смо престати Школскій Листъ оной Господи шилати, коя намъ за нѣга штогодъ дугую. — Зато дакле ако кои одъ те Гослоде реченій Листъ и у напредеакъ имати жели, нека намъ се што пре прѣяви, и доякошнѣ дугъ послати изволи.

Уредн. Шк. Листа.